

Arrest

nr. 50 047 van 25 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart afkomstig te zijn uit Bangladesh, op 8 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat K. JONCKERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 april 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou geboren zijn in Khulna, Bangladesh. U zou een bihari- vluchteling zijn en u zou uw hele leven in een vluchtelingenkamp verbleven hebben. Als bihari in Bangladesh zou u een mensonwaardig bestaan hebben geleid. U zou geen rechten hebben en geen bescherming kennen. In 2006 zou uw vader afgeperst zijn door enkele gangsters. Toen u tussenbeide kwam, zou u zijn neergestoken. U zou hierna een slechte medische behandeling hebben gekregen. Daar u als bihari niet over minimale rechten beschikte, daar u werd neergestoken en daar u aan epilepsie zou leiden, werd er besloten om u naar het buitenland te sturen. Op 21 december 2008 zou u Bangladesh verlaten hebben. Met behulp

van een smokkelaar die u van een Bengaals paspoort voorzag zou u naar België gereisd zijn. De agent zou u onderweg slaappillen gegeven hebben. Op 7 april 2009 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn (geboortedatum 03/03/1993). Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van een brief van de "SPGRC" (Stranded Pakistanis General Repatriation Committee) en een Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering als bihari recent uit een vluchtelingenkamp in Bangladesh afkomstig te zijn. U beweerde immers stellig dat het voor biharis niet mogelijk is om de Bengaalse nationaliteit te verkrijgen. U gaf aan dat dit steeds bij de verkiezingen werd beloofd, maar het leidde nooit tot iets concreets. Bij uw vertrek uit Bangladesh (21 december 2008) zou er volgens u geen enkele bihari recht hebben op de Bengaalse nationaliteit (gehoorverslag CGVS p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat in mei 2008 het Bengaalse "High Court" bepaalde dat alle kinderen die minderjarig waren bij de Bengaalse onafhankelijkheid in 1971 of geboren werden na de onafhankelijkheid, als Bengaalse staatsburgers moeten worden beschouwd. Hierop zou men de biharis die in de kampen leefden (zoals u beweerde te doen) geregistreerd hebben. Als gevolg hiervan zouden zo'n 70.000 biharis bij de verkiezingen van december 2008 hun stem hebben kunnen uitbrengen. Dat u niet op de hoogte zou zijn van zo'n essentiële gebeurtenis in de recente geschiedenis van de biharigemeenschap in Bangladesh, breekt de geloofwaardigheid van uw bewering tot deze gemeenschap te behoren én recent uit Bangladesh te komen, volledig af. Uw klachten omhelsden immers dat u als bihari bij gebrek aan een nationaliteit geen rechten kent. Uit bovenvermelde informatie blijkt dat een bihari recht heeft op de Bengaalse nationaliteit en daardoor ook op de rechten die andere Bengalen kennen. Na confrontatie verklaarde u dat u dit bij uw vertrek uit Bangladesh niet wist (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit is weinig aannemelijk. Deze gebeurtenis werd immers in vele kranten gemeld. Ook uw bewering dat indien deze informatie al klopte, misschien 10.000 biharis stemden, strookt niet met de werkelijkheid.

Voorts wist u niets van de repatriëringen van biharis naar Pakistan. U kon geen enkel ander biharivluchtelingenkamp bij naam noemen (u kende enkel de mogelijke ligging van andere kampen in twee steden). Evenmin wist u hoeveel biharikampen er in Bangladesh in totaal zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook bleef u uiterst vaag over de exacte naam van uw kamp. Eerst beweerde u dat het "Khalishpur bihari camp" was, later gaf u een Bengaalse naam op "Atke Pora Pakistani" (vrij vertaald: Pakistani die vastzitten in Bangladesh), waarna u weer beweerde dat uw kamp "Pakistani Geneva camp" heet (gehoorverslag CGVS p. 2, 6). Er werd u gewezen op de door u voorgelegde brief van het SPGRC waarin staat dat uw kamp de naam "Stranded Pakistani N.F. Camp no 8 Housing Estate, Khalishpur, Khuina" draagt. U wist niet waar de "N.F." in de naam voor staat (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

U verwees naar de brief van het "SPGRC" als bewijs van uw bihari identiteit. Er bestaan echter twijfels bij de authenticiteit van dit document. Vooreerst gaat het hier enkel om een kopie wat de authenticiteit nooit kan garanderen (gehoorverslag CGVS p. 7). Daarnaast staat er in deze brief geschreven dat u geboren bent op 3 maart 1993, maar tevens dat u bij een volkstelling van 1992 (ruim een jaar vóór uw beweerde geboorte) reeds een registratienummer kreeg. Uw verklaring, dat men het volgens u over uw vader heeft, strookt niet met de inhoud van deze brief. Er kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze brief.

Daar deze brief uw enige aanwijzing is betreffende uw leeftijd, kan deze brief uw bewering minderjarig te zijn niet staven. Het CGVS verwijst daarbij ook naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 26 juni 2009 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan achttien jaar bent. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden en uw ingeroepen vrees als minderjarige bihari is dan ook ongeloofwaardig. Er bestaan verder geen

aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, gestaafd door het medische attest dat u voorlegde, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u, voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De authenticiteit van de brief van het "SPGRC" mag immers betwijfeld worden en het medische attest voegt niets wezenlijks toe aan uw asiendossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een eerste middel roept verzoeker de *"schending van artikel 1A van de Conventie van Genève en de bepalingen van de Vreemdelingenwet"* in.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3. Verzoeker beweert minderjarig te zijn, wat wordt tegengesproken door de medische test tot vaststelling van de leeftijd uitgevoerd door de Dienst Voogdij op 26 juni 2009 waarin *"met een redelijke wetenschappelijke zekerheid"* wordt besloten *"dat verzoeker op datum van 05-05-2009 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is"*. Verzoeker verwijst naar een antwoord van de minister van Binnenlandse Zaken in 2002 waarin wordt gesteld dat de gebruikte methode geen 100 % zekerheid geeft. De Raad erkent dat de methode niet waterdicht is, maar uit het verslag van de Dienst Voogdij blijkt dat zelfs rekening houdend met de standaarddeviatie van twee jaar verzoeker in mei 2009 ook ouder was dan 18 jaar. Verzoekers minderjarigheid kan dan ook niet overtuigen te meer nu hij geen identiteitsdocumenten neerlegt terwijl hij school liep en zelfs humaniora gevolgd heeft in een gewone Bengalese school. Verzoeker is aldus in het bezit van een studentenkaart, diploma's of andere schoolattesten en verzaakt aan de medewerkingplicht door ze niet neer te leggen terwijl hij wel een fotokopie van een brief van de SPGRC neerlegt waaraan geen bewijswaarde kan gehecht worden nu deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is de inhoud ervan ongerijmd nu het stelt dat verzoeker al bij de volkstelling in 1992 een registratienummer werd toegekend en hij volgens hetzelfde

document pas op 3 maart 1993 werd geboren. Verzoekers herhaling in het verzoekschrift dat het zijn vaders registratienummer betreft kan uit het attest niet blijken en bovendien wordt niet toegelicht waarom verzoekers vader pas in 1992 als Bihari geregistreerd zou zijn. Verzoekers minderjarigheid is ongeloofwaardig.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Aangezien verzoeker verklaart van Bihari-origine en staatloos te zijn, heeft de CGVS terecht doorgevraagd over zijn leefwereld. Verzoeker licht zijn onwetendheid over de Bihari-vluchtelingenkampen niet toe. Dat verzoeker zelf de naam van zijn eigen kamp niet kent is onaanvaardbaar. Verzoeker tracht dit te verklaren door een epilepsieaanval ten tijde van het interview terwijl uit een grondige nalezing van het gehoorverslag blijkt dat noch door verzoeker, noch door zijn begeleidende raadsman, melding gemaakt wordt van ernstige moeilijkheden of hinderlijk zweten, laat staan een epileptische aanval, enkel werd gemeld dat verzoeker zich niet goed voelde. Evenmin kan uit dit verslag een *“nogal brutale/onmenselijke antwoord”* van de dossierbehandelaar blijken, maar wel dat verzoeker zelf de dossierbehandelaar verzocht om het kort te houden *“wil niet nog eens terugkomen”* (zie gehoorverslag CGVS, p.7). In acht genomen dat verzoekers onwetendheid over zijn eigen en andere vluchtelingenkampen slechts een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing uitmaakt en dat de beweringen uit het verzoekschrift geen grond vinden in het gehoorverslag, ziet de Raad niet in waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd met het oog op de uitvoering van bijkomende onderzoeksdaten. Zo blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker onbekend is met de deelname van Bihari aan de verkiezingen van december 2008 en de mogelijkheid van repatriëring naar Pakistan. Waar verzoeker stelt dat een zeer klein deel van de Bihari-bevolking heeft deelgenomen aan de verkiezingen en stelt dat de commissaris-generaal *“enigszins “naïef” [is] om te denken dat de 40 jaar bestaande discriminatie en achterstelling van de bihari daarmee in 1 pennetrek door het hooggerechtshof is weggevaagd”*, wijst de Raad hem erop dat dit geenszins een verklaring kan bieden voor verzoekers verregaande onwetendheid die, naast het gebrek aan objectieve bewijzen door verzoeker aangebracht, de waarachtigheid van zijn Bihari-afkomst op de helling zet. Verzoeker benadrukt verder zijn jeugdige leeftijd, het feit dat hij in december 2008 Bangladesh verliet, hij niemand kent die aan de verkiezingen deelnam en *“ook een repatriëring naar Pakistan heeft hij niet zelf meegemaakt”*. Deze verklaringen verschonen zijn onwetendheid echter geenszins nu deze gebeurtenissen een dermate grote impact hebben op het leven van Bihari en in zoverre verzoeker inderdaad in een Bihari-vluchtelingenkamp zou gewoond hebben, hij hierover en over de Bihari-kampen over de jaren gehoord moet hebben in zijn dagelijkse sociale omgeving, de sociale centra en bij de SPGRC. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij opgegroeid is in een vluchtelingenkamp of bij de Bihari. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gaat hij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. Gezien bovenstaande vaststellingen zijn verzoekers voorgehouden leeftijd, identiteit en Bihari-origine ongeloofwaardig. Zijn verklaring omwille van zijn Bihari-herkomst problemen te hebben is dan ook ongegrond.

3.4.1. Ten overvloede kan uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd worden vastgesteld dat de Bihari geboren na 1971 of die op dat ogenblik minderjarig waren, *“als Bengaalse staatsburgers worden beschouwd”*. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift vol niet op de hoogte te zijn geweest van deze rechtspraak aangezien hij minderjarig was, niet aan politiek deed en *“zijn dagen vooral diende te vullen met school lopen en pogen om zijn ziekte in bedwang te houden”* en benadrukt de beperkte toegang tot de media. Dergelijke verklaringen kunnen minstens verbazen voor een inwoner van een Bihari-kamp. Verzoeker komt uit een gezin met minstens voldoende geld om hem niet enkel naar de middelbare school, maar ook naar Europa te zenden en dit niettegenstaande zijn medische toestand. Het is dan ook te verwachten dat dergelijke gezinnen weten hoe ze identiteitsdocumenten moeten verkrijgen te meer nu verzoeker wel het SPGRC zou hebben aangesproken. Ongeacht de oorzaak van zijn onwetendheid, doet dit geen afbreuk aan de gevolgen van die rechtspraak, namelijk dat verzoeker van rechtswege het Bengalese staatsburgerschap verkrijgt en aldus geen staatloze is. Verzoeker toont dan ook niet aan geen paspoort te kunnen voorleggen. Immers hij had geen problemen met de Bengalese overheid.

3.4.2. Uit het Belgisch medisch attest blijkt dat verzoeker aan epilepsie lijdt, wat geheugenstoornissen kan veroorzaken. Het attest toont echter niet aan dat verzoekers ziekte de oorzaak vormt van zijn

onwetendheid aangaande de Bihari nu hij niet stelt de antwoorden op de vragen van de dossierbehandelaar te zijn vergeten, maar wel dat hij nooit kennis heeft gehad over de kwesties die bevestigd werden.

3.5. Verzoeker wijst op het voordeel van de twijfel. Dit kan echter slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu allerminst het geval is.

3.6. Tot slot adstrueert verzoeker zijn reisweg niet terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Moskou reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Moskou is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde en gaat derhalve voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoekers bewering dat de smokkelaar hem slaappillen liet innemen tijdens de vliegreis kan niet aantonen dat hij zich de strenge grenscontroles niet herinnert. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hem dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. In een derde middel haalt verzoeker de schending van “artikel 6 EVRM” aan. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In een tweede en vierde middel roept verzoeker respectievelijk de schending van “artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”, de “Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel” en de schending van “artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet” in.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

4.3. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker meent in een vierde middel dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden door in zijn bestreden beslissing te stellen dat *“Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u, voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging van verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980”* gezien *“het aan de bevoegde minister/DVZ [is] om te oordelen of verzoeker effectief een aanspraak kan maken op/beroep kan doen op een verblijfsrecht conform artikel 9ter”*. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad naar artikel 9ter, §1 vreemdelingenwet diende verwezen te worden. Ongeacht deze materiële vergissing ziet de Raad niet in hoe de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden nu hij geenszins een oordeel velt maar louter informeerde. Dit onderdeel van het middel mist relevantie.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK